

Esrarengiz Adam / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Esrarengiz Adam / dedektif hikaye HİKAYE: ESRARENGİZ ADAM

Çocukluğum, Eski İstanbul ya da Suriçi olarak bilinen bir yerde geçti: Fatih'in Kocamustafapaşa semtinde. Yahya Kemal'i kalbinden vuran semti şiirine taşıyışını, o rüyayı yaşadıktan çok sonraları fark edecektim. Nasıl diyordu şair?

Geç vakit semtime döndüm Koca Mustâpaşa'dan

Kalbim ayrılmadı bir an o güzel rü'yâdan.

Henüz sokak çeşmelerinin sökülmediği, mahalle eşrafının birbirinden selamı sabahı kesmediği, herkesin herkese güvendiği, bayram günleri gül kokulu bez mendillerin içine harçlık, lokum konulduğu günlerdi. Bahçeye kuru ekmekle bile salınmadığımız: "Arkadaşının canı çekmez mi?" diye azarlanıp, elimize arkadaş sayısınca kuru ekmek verildiği bir dönemdi. Yoksul semtimin, gönlü zengin insanların daha saymakla bitmez ne incelikleri vardı!

Gözünde o günlere dair ne canlanıyor?, diye sorarsanız aklıma önce evimizin önündeki geniş bahçe, sonra en iyi arkadaşım Danyal'ın yuvarlak yüzü gelir. Bugün bile hatırladıkça anılarımızı, yüzümde genişçe bir tebessüm belirir. Neden mi? Sanırım tek bir örnek vermem yeterli olacaktır, ki yeterli olsun, zira bu bir hikaye. Ama söz, eğer bir gün o günlerimize dair bir roman yazarsam bu bölümü genişçe ele alacağım. Örneğime gelirsek... Danyal Ortodoks cemaate mensup bir Rum'du. Ve her pazar Samatya Aya Mina Rum Ortodoks Kilisesi'ndeki ayine gitmek zorundaydı ailesiyle, tabi en yakın arkadaşını, yani beni de yanında görmek isterdi elbet. Fakat buna bir mani vardı, çünkü ben de Müslümandım. Aramızda bir anlaşma yapmıştık, pazar günleri ben onunla kiliseye gidecektim, o da bunun karşılığında benimle Cuma namazlarına gelecekti. İşin en keyifli yanı da Cuma namazlarına gittiğimiz Sümbül Efendi

Camii imamının, bir Hristiyan'ı camiye alıştırdığım için beni her görüşünde cebime harçlık sıkıştırıyordu.

Sıcak bir yaz günüydü. Evimizin önündeki genişçe bahçedeki dut ağaçlarına çıkmış, aç karnımızı olgunlaşmamış meyvelerle dolduruyorduk. Bu bahçeyi çevreleyen iki metrelik duvarı aşma, bahçenin öte tarafını görme fırsatını buluyorduk ağaçların üzerindeyken. Duvarın ötesinde bizimkini ikiye katlayan, sık ağaçlarla çevrili bakımsız bir bahçe, ortasında da iki katlı bir ev vardı. Danyal bir dalın üzerine uzanmış, yediklerinin tadına varmaya odaklanmış gibi gözlerini kapamıştı. Bense bir süredir karşımdaki komşu bahçeye bakıyordum. Büyülü bir yer gibi görünüyordu gözüme ve baktığım her an bu büyü tüm benliğimi işgal ediyordu adeta.

– Biliyormusun?, dedim kendi kulağıma bile yabancı gelen bir olgunlukla.

– Neyi?

Danyal tatlı bir rüyadan uyandırılmanın hoşnutsuzluğuyla doğruldu yerinden.

– Bu evde kimler yaşıyor? Nasıl insanlar?

İlk defa görüyor gibi baktı, ağaçların bir sur gibi çevrelediği eve. Ardından da, izlediği bir korku filmindeki gizemli adamı taklit edercesine:

– Pek iyi şeyler duymadım, dedi. Yaşlı bir adam yaşıyormuş orada. Çocuk katiliymiş, afla çıkmış hapisneden. Babam kahvede konuşurlarken duymuş bunları, beni de iyice tembihledi oraya yanaşmamam konusunda. Benden de sana tavsiye: Aman ha sakın o eve yanaşayım deme!

Şaşırmış gibi dudağımı büzdüm ama hiçbir şey demedim. Danyal'ın bu basit hikayesinde aksayan, içime sinmeyen bir şeyler vardı. O yüzden kiminle karşılaşsam o evi ve orada yaşayan adamı sordum. Kimine göre ayyaş, kimine göre katil, kimine göre de meczup bir adamdı; fakat hepsi hikâyelerinin sonunda kavilleşmişçesine aynı sözü söylüyorlardı: Aman ha sakın o eve yanaşayım deme!

Bir gizem vardı bu evde, bahçede ve bu sınırlar içerisinde yaşayan bu adamda. Bütün mahallelinin fikri de ona yanaşmamak olduğuna göre, bu gizemi de ancak ben çözebilirdim. Her gece

el ayak çekildikten sonra, gizlice evden çıkıyor, sonra da gizemli saydığım evi en iyi görebileceğim konumda yer alan ağaca çıkıyordum. İşimi o kadar ciddiye alıyordum ki boynuma astığım oyuncak bir dürbünüm, cebimde de gözlemlerimi kaydedeceğim bir not defterim ve kalemim bile vardı. Fakat her gece bir öncekinin aynısı gibiydi. Saat bire doğru eve en yakın ağaca asılı gaz lambası yakılıyor, birkaç acemi deneyişin ardından muazzam bir resital başlıyordu. Adını daha sonra öğrendiğim enstruman saksafonu adamın elindeki. Fakat adama değişik açılardan bakma çabama, tüm sabırlı bekleyişlerime rağmen onun yüzünü bir türlü göremedim. Yüzü gaz lambasının ışığı saksafonun metalik zeminine düşünce müthiş bir güç kazanıyor ve adamın kafasını bir ateş topundan ibaret kılıyordu. Adamın sadece geceleri evinden dışarıya çıkıyor oluşu, her gece aynı saatte aynı noktada bir ritüeli yerine getirircesine enstruman çalışı, yüzünün bir ateş topundan ibaret oluşu... Tüm bunlar beni daha da heyecanlandırıyor, müthiş bir hikayenin kahramanı ile karşı karşıya kaldığım hissini uyandırıyor. Serüvenim, bir gece hiç beklemediğim bir şekilde son buldu. Ağacın tepesinde dürbünümle karşıyı gözlerken birinin omzumu tutuşuyla irkildim. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

– Sakin ol, benim.

Babamı uyku tutmayan bir gece, yakalanmama sebep olmuştu. Eve gidişimiz, gecelikli annemin uykulu gözlerindeki kızgınlık ve babamın:

– Şimdi git yatağına uyu, yarın seninle uzun uzun konuşacağız, deyişi... Her şey dün gibi aklımda.

Ertesi günlerdeki sıkı yönetim dışında her şey eskisi gibiydi, bir tek o gizem avcılığı son bulmuştu. Hayatım ailemin istediği gibi sıradanlaşmıştı. Sıradan hayat, güvenli limandır anne ve babalar için. Bu yüzden çocukları kendi kafalarındaki yaşam çizgisi dışına çıkmamalıdır.

Hikaye burada bitecek derken garip bir şey oldu, hiç beklenmedik bir şey. Babamın bir akşam eve gelişi o alışıldık halin dışındaydı, telaşlıydı.

– Neler olduğunu tahmin bile edemezsiniz, derken konuşmasının

devamını getirmek yerine televizyona yöneldi.

Annemle ben şaşkın gözlerle onu izliyorduk. Babam, elindeki televizyon kumandası ile kanalları gezerken bana seslendi:

– Gel bakalım bay dedektif!

Sesinde öfke ya da en ufak bir kızgınlığa dair iz yoktu, hatta biraz övgü vardı. Babama yanaştım, beni kolumdan yavaşça çekip yanına oturttu. Haber muhabirinin sesindeki heyecan yapmacık değildi.

– Bir zamanların efsane müzik gruplarından biri olan Silüetler’ in son ismi Muzaffer Güler de dünyaya gözlerini yumdu. Uzun zamandır ortalarda görünmeyen sanatçının bu evde inzivaya çekildiği söyleniyor. Evden yayılan koku üzerine komşuların polisi araması ile hayranlarını üzen gerçek ortaya çıktı. İlk yapılan inceleme sonucunda sanatçının iki gün önce öldüğü belirlendi. Bu arada evde yapılan taramada gün yüzüne çıkmamış onlarca beste bulundu.

0 akşam ve ertesi akşamlar Muzaffer Güler üzerine yapılan programları izledik. Gizem çözülmüştü, ama benim sayemde değil. Fakat kimsenin bilmediği bir şey vardı. Gün yüzüne çıkılmadığı söylenen bestelerin gizemli bir dinleyicisi vardı ve bunu sanatçının kendisi dahi bilmiyordu.

Haluk SEYİT. Detektif proza